

РЕШЕНИЕ

№ 1676

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разгледа докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20221110205171 по описа за 2022
година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С Наказателно постановление /НП/ № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от Закона за местното самоуправление и местната администрация /ЗМСМА/, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ на А. С. Д. е наложена „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Недоволен от издаденото Наказателно постановление е останал А. С. Д., който го обжалва в срок. В жалбата се твърди, че на 04.09.2020г. Д. е паркирал личния си автомобил на процесното паркомясто, което било определено за хора с трайни увреждания, като на предното стъкло на автомобила поставил син инвалиден стикер, който обозначавал, че автомобилът обслужвал хора с трайни увреждания. Д. посочва, че майката му има издадено Решение от ТЕЛК за намалена работоспособност в размер от 94 % с чужда помощ и въпросния ден трябвало да посети два прегледа при лекар. Жалбоподателят твърди, че след първия преглед при лекар е паркирал автомобила си на същото паркомясто /на ул. „Ивайло“/ и че МПС му било репатрирано след по-малко от 4 часа. В жалбата се изразява несъгласие с логиката на актосъставителя и на наказващия орган, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания е използвана в отсъствие на правоимащото лице, тъй като не се държало сметка за възможността да се окаже помощ на лица с трайни увреждания, както и необходимостта от издаване на карти за преференциално паркиране и обособяване на места за преференциално паркиране. Изтъква се като порок на НП това, че не било посочено, че

автомобилът е репатриран от място за преференциално паркиране. Допълва се, че когато автомобилът е репатриран Д. не е бил там, но в НП като основание било посочено, че е използвана карта в отсъствие на правоимащото лице, макар че това не е можело да бъде констатирано в момента на нарушението. Искане се съдът да прекрати производството.

Пред СРС, НО, 10 състав жалбоподателят А. С. Душкелов се явява лично. В съдебно заседание на 28.09.2022г. той заявява, че поддържа жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 06.12.2022г. Д. казва, че иска да му се отмени глобата, тъй като автомобилът му бил репатриран неправомерно. Според жалбоподателя от представения снимков материал и от показанията на свидетелите не се доказва, че автомобилът е бил неправилно паркиран. Поради това и наложената му глоба била неправилна. Д. иска още и възстановяване на паричната сума, заплатена във връзка с репатрирането на автомобила и вземането му от наказателния паркинг.

Въззиваемата страна – Заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ се представлява пред СРС, НО, 10 състав от юрк. Андриянова, която в съдебно заседание на 28.09.2022г. заявява, че оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 06.12.2022г. юрк. Андриянова пледира за потвърждаване на Наказателното постановление като правилно и законосъобразно. Според процесуалния представител на въззиваемата страна по делото е безспорно доказано, че на процесните дата и място жалбоподателят е паркирал управлявания от него автомобил на място, предназначено за хора с трайни увреждания, обозначено с пътна маркировка и пътен знак Д21, като в жалбата си Д. признавал, че е паркирал на място за хора с увреждания. Според юрк. Андриянова авторството на деянието било безспорно доказано. Тъй като автомобилът на жалбоподателя престоял на въпросното място повече от четири часа, а при преместване на автомобила този срок не се удължава, а следва да се постави нов талон за нови четири часа за ползване на мястото, се твърди, че нарушението е доказано. Претендира се и юрисконсултско възнаграждение в размер, определен от съда.

*Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено следното от **фактическа страна** :*

На 04.09.2020г. А. С. Д. паркирал лек автомобил марка „****“ модел „****“ на цвят светло сив металик с рег. № ***, негова лична собственост, в гр. София на ул. „Ивайло“ № 1 към ул. „Цар Самуил“. Мястото било предназначено за паркиране на хора с трайни увреждания, като били налице синя пътна маркировка и пътни знаци Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“) и В 28 („Забранено е паркирането“), както и три допълнителни табели Т 17 с текст – че паркирането на хора с трайни увреждания се отнася за 1 място, че е разрешено паркиране на хора с трайни увреждания до 4 часа и че нарушителите се отстраняват принудително.

Около 09:28 часа на 04.09.2020г. контролър с № 11 към „Център за градска мобилност“ ЕАД забелязал паркирания на специално обозначеното място автомобил и попълнил талон № А 0801306 за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 (четири) часа. Екземпляр от този талон бил оставен на предния прозорец на

автомобила под чистачката, а дубликат останал при контролора. В талона било посочено, че лекият автомобил с рег. № *** има право на преференциално паркиране до 13:28 часа, който час бил посочен като час за репатриране на автомобила. В 14:30 часа на 04.09.2020г., осъществявайки контрол над синята зона в режим на почасова платено паркиране, св. Надежда Н. констатира, че лек автомобил „****“ с рег. № *** продължава да е паркиран в гр. София, ул. „Ивайло“ № 1 в продължение на повече от четири часа, считано от 09:28 часа. Поради това св. Н. подава сигнал за репатриране на автомобила и изготвила декларация за случая. На място се явил свидетелят Р. А., който направил снимки на автомобила на мястото, където е паркиран и разпоредил принудителното му преместване на т. нар. „наказателен паркинг“.

В 18:16 часа на 04.09.2020г. жалбоподателят се явил на т. нар. „наказателен паркинг“ и платил сума в размер на 66 лева за принудителното преместване на автомобила му и за престоя на МПС на паркинга. Именно тогава свидетелят К.М. на длъжност „командир на отделение“ в Сектор „Общинска полиция“, Отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, в присъствието на двама свидетели, присъствали при съставяне на Акта – Кирил Янакиев и Едвин Великов, съставил срещу А. С. Д. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 315376 от 04.09.2020г. за това, че около 16:50 часа на 04.09.2020г. в гр. София, на ул. „Ивайло“ № 1 към ул. „Цар Самуил“ е паркирал лек автомобил „*** ****“, светло сив металик с рег. № *** /лична собственост/ на място, определено за хора с трайни увреждания при наличие на пътни знаци Д21, В28 и табела Т17, като картата за паркиране на хора с трайни увреждания се използва в отсъствие на правоимащото лице – нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Актът е връчен срещу подпис на Д. на 04.09.2020г., като лицето е посочило, че има възражения.

Въз основа на горепосочения АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него срещу А. С. Д. е издадено обжалваното Наказателно постановление № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020г., с което Заместник кметът на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от ЗДвП е наложил на жалбоподателя административно наказание „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

Наказателното постановление е връчено на Д. срещу подпис на 04.04.2022г., след което е било обжалвано с жалба, подадена в Столична община на 07.04.2022 г.

*Горната фактическа обстановка съдът възприе след анализ на събраните по делото гласни и писмени **доказателства** :* показанията на свидетелите К.М., Надежда Н. и Р. А.; АУАН № 315376 от 04.09.2020г.; Заповеди на Кмета на Столична община с № СОА19-РД09-11/04.01.2019г. и с № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г., декларация от Надежда Н., талон № А 0801306 за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 часа, фискален бон от 04.09.2020г.; снимков материал на лист 12-16 от делото; схема - проект на организация на движението по ул. „Ивайло“ между ул. „Цар Самуил“ и бул. „Христо Ботев“, както и удостоверение от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР с рег. № 513р-49024/01.06.2022г.

Показанията на свидетелите М., Н. и А. се явяват неинформативни относно конкретното нарушение, тъй като и тримата нямат съхранен спомен за автомобила, паркирането и репатрирането му. Това, с оглед естеството и обема на работа на тримата свидетели, е логично и разбираемо, като същевременно показва и непредубеденост на свидетелите. По отношение на служебните задължения на тримата свидетели и начина, по който се действа при паркиран автомобил на място, обозначено за ползване от хора с трайни увреждания при наличие на карта за паркиране на хора с трайни увреждания – показанията на свидетелите се характеризират като достоверни, житейски логични, последователни и убедителни. В тази част показанията на свидетелите намират опора и в приложените по делото писмени доказателства (на лист 8, лист 9, лист 12-16 и лист 31 от делото), поради което съдът ги кредитира и приема за установена процедурата по установяване на нарушението, вкл. и изготвянето на снимки на МПС-то на мястото, където автомобилът е бил паркиран. Особено внимание заслужава заявеното от св. Н., че е невъзможно едно лице да е паркирало на едно място, да се е махнало и после пак да е паркирало на същото място. В тази част казаното от свидетелката представлява не свидетелско показание, а даване на становище и предположение. Поради това съдът не кредитира тази част от показанията на св. Н.. Същевременно, обаче, съдът счита, че предвид високата натовареност при паркирането в процесната централна част на гр. София /близо до голяма пешеходна зона – т. нар. „Витошка“ и в непосредствена близост до училище – 41 СУ/, както и наличието и на други притежатели на карти за паркиране на места, отредени за хора с трайни увреждания, житейски е невъзможно едно лице да паркира на дадено място, да го напусне и след това да се върне и да паркира на същото място, още повече, ако на предното стъкло на автомобила има поставен талон за преференциално паркиране на ППС, превозващо хора с увреждания до четири часа, както е било в случая. Поради това СРС счита, че версията на жалбоподателя, че след ползване на превозното средство е паркирал МПС-то на същото място се явява житейски недостоверна и съответно не се кредитира от съда.

С оглед кредитираните по-горе свидетелски показания съдът дава вяра и на приложените на лист 8 и лист 9 от делото писмени доказателства, тъй като те се съставят именно във връзка с констатиране на процесното нарушение. Коментираният тук декларация от контролор към „Център за градска мобилност“ ЕАД и талон № А 0801306 за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 (четири) часа се явяват относими, информативни и достоверни писмени доказателства, които намират опора не само в кредитираните по-горе свидетелски показания, но и в приложените по делото снимки, схема - проект на организация на движението на ул. „Ивайло“ и АУАН. Поради това съдът дава вяра на тези писмени доказателства.

Приложената по делото схема - проект на организация на движението на ул. „Ивайло“ между ул. „Цар Самуил“ и бул. „Христо Ботев“ (лист 31 от делото) е обективно и непредубедено писмено доказателство, което съдът кредитира. Въз основа на него се установява, че в гр. София на ул. „Ивайло“ № 1, с посока на движение от бул. „Христо Ботев“ към ул. „Цар Самуил“ има поставени пътни знаци В 28 („Забранено е паркирането“),

Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“) и три табела Т17 – за едно място за паркиране на хора с трайни увреждания, за разрешено паркиране до 4 часа и за принудително отстраняване на нарушителите.

Снимките на лист 12-16 от делото съдържат в долния десен ъгъл обозначение на датата, на която са направени и доколкото тя съвпада с датата на останалите документи, изготвени във връзка с установяване на нарушението, съдът я приема за достоверна. Изображенията са относими към предмета на доказване по делото, доколкото на тях е видно разположението на автомобила върху място за паркиране, обозначено със син цвят на пътното платно и до пътните знаци, за които данни се съдържат и в схемата - проект на организация на движението на ул. „Ивайло“ между ул. „Цар Самуил“ и бул. „Христо Ботев“. Освен това снимката на лист 16 от делото намира опора и в талона на лист 9 от делото. Снимките са изготвени във връзка с онагледяване на нарушението, непосредствено преди репатрирането на автомобила. Всичко това означава, че наличният по делото снимков материал е достоверен, информативен, относим към предмета на доказване и доколкото намира опора в другите писмени доказателства (приложени на лист 9 и лист 31 от делото) – следва да се кредитира. От снимките се установява не само местоположението на процесния автомобил върху място, обозначено за паркиране на хора с трайни увреждания, но и обстоятелството, че на предното стъкло на МПС-то е имало поставени карта за паркиране на хора с трайни увреждания /от вътрешната страна на стъклото/ и талон за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с увреждания до 4 часа /от външната страна на стъклото, под чистачката/. От тук следва и изводът, че лек автомобил „****“ с рег. № *** доказано е бил паркиран върху паркомясто, обозначено и с пътен знак, и със синя пътна маркировка за паркиране на хора с трайни увреждания, за което е въведено ограничение за паркиране до 4 часа. Също така се установява, че въпросното МПС е било оборудвано с карта за преференциално паркиране на хора с трайни увреждания. От снимката на лист 16 от делото и талона на лист 9 от делото се доказва, че МПС е било паркирано в гр. София, ул. „Ивайло“ № 1 на 04.09.2020г. в 09:28 часа. Както от талона на лист 9 от делото, така и от съдържанието на табела Т 17 /заснета на снимката на лист 12 от делото/ се доказва, че преференциалното паркиране на хора с трайни увреждания на процесното паркоместо е ограничено за срок до четири часа, което в конкретния случай означава до 13:28 часа.

Приложеният на лист 11 от делото фискален бон има достоверна дата (04.09.2020г., съвпадаща с датата на деянието). Характеризира се като обективно и непредубедено писмено доказателство. Поради това съдът го кредитира и установява, че за платен престой на специализиран паркинг и за принудително преместване на ППС жалбоподателят е заплатил общо 66 лева.

Съгласно трайно установената съдебна практика (Решение № 149/16.10.2017г. на ВКС, III НО; Решение № 278/21.06.2010г. на ВКС, II НО и други) Докладната записка не представлява годно доказателствено средство и съдържащите се в нея данни не могат да служат като доказателство за установяване авторството на деянието и механизма на извършването му. Поради това съдът остави извън доказателствената съвкупност

Докладната записка на лист 7 от делото. Въпреки този извод на съда, от съвкупната преценка на приложените по делото снимки и коментирания по-горе фискален бон, както и от показанията на св. М., съдът приема за доказано, че процесното МПС е било репатрирано на т. нар. „наказателен паркинг“ и именно там е бил в последствие съставен АУАН на жалбоподателя.

Констатациите от АУАН намират опора в свидетелските показания и кредитираните по-горе писмени доказателства. Поради това съдът дава вяра и на Акта. Въз основа на него /и доколкото не се оспорва от жалбоподателя/ съдът приема за доказано авторството на деянието.

Приложените по делото Заповеди на Кмета на Столична община с № СОА19-РД09-11/04.01.2019г. и с № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г., както и удостоверението от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР с рег. № 513р-49024/01.06.2022г. са официални документи, изхождащи от държавен орган и разполагащи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. Поради това съдът ги кредитира и установява, че К.М. е бил назначен на длъжност „командир на отделение“ в сектор „Общинска полиция“ (чл.94, ал.1 от ЗМВР) към Отдел „Охранителна полиция“ към СДВР и по силата на т. 2.1. от Заповед № СОА19-РД09-11/04.01.2019г. на Кмета на Столична община същият е оправомощен да съставя Актове за установяване на административни нарушения по ЗДвП. Въз основа на Заповед № СОА20-РД09-1060/13.01.2020г. на Кмета на Столична община се доказва, че Кристиан Димитров Кръстев – Заместник кмет на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“ е бил оправомощен да издава Наказателни постановления.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни, достоверни и непротиворечиви, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

*При така установената фактология и направения по-горе доказателствен анализ, съдът достига до следните **правни изводи** :*

Атакуваното Наказателно постановление е от категорията на обжалваемите пред СРС административни актове. Жалбата е депозирана в срок и изхожда от легитимирана страна в процеса, поради което се явява процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

С оглед кредитираните по-горе Заповеди на Кмета на Столична община и удостоверението от Отдел „Човешки ресурси“ – СДВР, на основание чл.170, ал.1 и чл.189, ал.1 и ал.12 от ЗДвП, чл.13, т.6, вр. чл.15, т.4 от Наредба № 8121з-422 от 16.04.2015г. за организацията и дейността на звената „Общинска полиция“ съдът приема, че конкретните АУАН и НП са издадени от компетентни лица.

Актът е съставен в деня на извършване и констатиране на нарушението, респ. установяване на нарушителя. Доколкото Наказателното постановление е издадено след по-малко от 6 месеца от датата на съставяне на Акта, СРС приема, че в случая са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН.

Фактологията, описана в АУАН и в НП е една и съща. Тя съответства на дадената

правна квалификация на нарушението. Административно-наказателното обвинение е ясно и разбираемо. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението в Акта и в Наказателното постановление. Спазени са изискванията на ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на Наказателното постановление. Не са допуснати ограничения на процесуалните права на наказаното лице.

Водим от изложеното съдът прие, че спорът следва да се реши по същество.

Според чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания. Съгласно чл.22 от Наредба № 4 от 2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания (отм., но в сила към датата на деянието – 04.09.2020г.) местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 „Инвалид“ в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка с международния символ за достъпност. Според действащата в момента норма на чл.25 от Наредба № РД-02-20-2 от 26.01.2021г. за определяне на изискванията за достъпност и универсален дизайн на елементите на достъпната среда в урбанизираната територия и на сградите и съоръженията - местата за паркиране на автомобили на хора с увреждания се обозначават с пътен знак Д 21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“ в съответствие с Наредба № 18 от 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци и с пътна маркировка върху цялата площ на мястото за паркиране, изпълнена като син фон с изображение в средата на международния символ за достъпност в бял цвят. Според двете цитирани по-горе норми, мястото за паркиране на автомобили на хора с увреждания следва да е обозначено не само с пътен знак Д 21, но и с пътна маркировка. Използван е съюзът „и“, което означава кумулативно изискване и за пътен знак, и за пътна маркировка. В същия смисъл е и нормата на чл.88, вр. чл.85 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община. Същевременно според чл.61, ал.1, изр.1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата (ППЗДвП) допълнителните табели Т 17 се поставят заедно с други пътни знаци за указване време на действие, разстояние до началото на зоната на действие, дължина на зоната на действие, категории участници в движението и др. В конкретния случай на процесното място се доказва, че е имало и синя пътна маркировка, и пътни знаци Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“), В 28 („Забранено е паркирането“), и допълнителни табели Т 17, една от които указваща, че е разрешено паркирането на хора с трайни увреждания на въпросното паркоместо за срок до 4 часа.

От снимките на лист 12-14 от делото, схемата на лист 31 от делото, както и косвено от декларацията и талона на лист 8 и лист 9 от делото се установява, че процесното място е било обозначено с пътна маркировка със син фон и с пътен знак Д 21, което го прави надлежно обозначено като място за паркиране на хора с трайни увреждания. Това означава, че касателно това място за паркиране е важала забраната по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. В случая, предвид конкретната табела Т17 и нормата на чл.61, ал.1, изр.1 от ППЗДвП съдът

приема, че дори и паркираният автомобил да има карта за преференциално паркиране на място, обозначено за паркиране на хора с трайни увреждания (както е в настоящия казус) - забраната по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП влиза в сила след изтичане на четвъртия час от паркирането.

Събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин, че на 04.09.2020г. А. Д. е паркирал лек автомобил марка „****“ модел „****“ с рег. № *** в гр. София на ул. „Ивайло“ № с посока към ул. „Цар Самуил“ – на място, където били поставени пътни знаци Д 21 („Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания“) и В 28 („Забранено е паркирането“), както и 3 броя допълнителни табели Т17 („Табела с текст“ – за обозначаване броя на местата за паркиране, времевите ограничения на паркирането и пояснения относно принудителното отстраняване на неправомерно спрелите превозни средства). В категорична подкрепа на тези фактически изводи са снимките на лист 12-16 от делото, схемата на лист 31 от делото, декларацията на лист 8 от делото, талона на лист 9 от делото, АУАН и показанията на свидетелите. От съвкупната им преценка, както вече съдът отбелязва по-горе, се установява, че от вътрешната страна на стъклото на лек автомобил марка „****“ с рег. № *** е имало поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, даваща право на притежателя □ да използва място за паркиране, обозначено за хора с трайни увреждания. Доказано е, че автомобилът е бил паркиран в гр. София, ул. „Ивайло“ №1 върху обозначено с пътен знак Д 21 и синя пътна маркировка място за паркиране на хора с трайни увреждания. Същевременно съдът установи, че е имало въведено ограничение за паркиране на това място до 4 часа. От снимката на лист 16 от делото и талона на лист 9 от делото се доказва, че лек автомобил „****“ с рег. № *** е паркирал на ул. „Ивайло“ № 1 в гр. София на 04.09.2020г. в 09:28 часа. От тук следва изводът, че той е имал право да бъде паркиран на процесното паркоместо до 13:28 часа. От декларацията на лист 8 от делото се установява, че и след този час /към 14:30 часа/ МПС-то е било все още паркирано на това място. От фискалния бон на лист 11 от делото се доказва 3-часов престой на МПС-то на специализиран паркинг към 18:16 часа на 04.09.2020г., което означава, че автомобилът е бил репатриран на т. нар. „наказателен паркинг“ във всички случаи не след 15:16 часа на 04.09.2020г. По аргумент на противното това означава, че до този момент или малко преди това /с оглед необходимото време за транспортиране на МПС до т. нар. „наказателен паркинг“/ автомобилът е бил на процесното паркоместо, което като извод се потвърждава и от декларацията на лист 8 от делото. От всичко това следва, че лек автомобил „****“ с рег. № *** е бил паркиран на 04.09.2020г. в гр. София, ул. „Ивайло“ № 1 за повече от четири часа, а намиращата се в колата карта за паркиране на хора с трайни увреждания е позволявала ползване на мястото за паркиране, обозначено за хора с трайни увреждания, за срок до 4 часа – предвид една от поставените на място табели Т17. С изтичане на 4-часовия период, в който автомобилът е бил паркиран на процесното паркоместо, нарушението е довършено.

Водим от всичко изложено по-горе съдът достига до извода, че административно – наказателното обвинение за извършено нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП е доказано от

обективна страна.

Жалбоподателят не спори, че именно той е паркирал автомобила на процесното място. Авторството на деянието се установява и от кредитирания по-горе АУАН.

Тезата на жалбоподателя, че е паркирал на въпросното място, че преместил колата и отново се върнал и паркирал на същото място не само е недоказана, но и житейски звучи недостоверно предвид следните факти : 04.09.2020г. е петък /работен ден/, мястото на нарушението е в централната част на гр. София /в близост до училище и пешеходна зона/, автомобилът е имал поставен на предното стъкло талон № А 0801306, който според житейската логика би следвало да бъде видят и отместен от водача на МПС, ако междуременно автомобилът е бил ползван. Поради това съдът не възприема изложената в жалбата теза за достоверна и не счита, че сумарно времето, в което автомобилът е бил паркиран на процесното място е било под 4 часа.

По отношение на възражението на санкционираното лице, че в АУАН и в НП било отбелязано, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания се използва в отсъствие на правоимащото лице, съдът приема тази част от съдържанието на Акта и Наказателното постановление за неотнормима към фактическия състав на нарушението, поради което наличието на това твърдение не променя с нищо изводите на съда за доказаност на процесното нарушение от обективна страна, нито може да формира извод за допуснато съществено процесуално нарушение. Според съда въпросното отбелязване има отношение единствено за репатрирането на автомобила.

От субективна страна нарушението е извършено виновно. От местоположението на автомобила и разположените на определеното място пътни знаци и син цвят пътна маркировка следва изводът, че същите са били видими за нарушителя, той е съзнавал къде и кога паркира МПС, както и че паркирането му е било за срок, по-продължителен от допустимия за съответното място 4-часов период, за който картата за преференциално паркиране му дава право. Поради това СРС счита, че жалбоподателят е извършил нарушението при форма на вината пряк умисъл.

Водим от изложеното по-горе СРС достигна до извода, че щом жалбоподателят е извършил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, правилно е била ангажирана неговата административна отговорност.

Съгласно чл.178д от ЗДвП лице, което без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания се наказва с глоба в размер 200 лева. Конкретният случай е точно такъв, тъй като след четвъртия час паркиране на процесното място, макар и с карта за преференциално паркиране от хора с трайни увреждания, съставът на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП е реализиран. Поради това на А. Д. на основание чл.178д, вр. чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП следва да се наложи административно наказание „глоба” в размер на 200 лева. Абсолютно определеният от закона твърд размер на глобата не позволява на съда да прави преценка на смекчаващите и отегчаващите

отговорността обстоятелства.

Нарушението по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП е формално. За съставомерността му не е необходимо да са настъпили каквито и да било обществено-опасни последици. Обществената опасност на това деяние се реализира с факта на самото му извършване, тъй като именно с нарушаване на забраната за паркиране върху обособено място за хора с трайни увреждания за период над 4 часа /при наличие на карта, даваща право на паркиране на място, обозначено за хора с трайни увреждания/ се възпрепятства възможността за използване на това място от други хора с трайни увреждания. Освен това в случая се установи, че Д. е потърсил автомобила си на т. нар. „наказателен паркинг“ след повече от три часа след репатриране на МПС-то, което означава, че жалбоподателят е паркирал МПС-то си с намерение да ползва въпросното място за паркиране на хора с трайни увреждания не просто за повече от четири часа, а за цял работен ден /от сутринта - от 09:28 часа до към 18:16 часа/. Това показва, че конкретното нарушение е типична проявна форма на нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП. Деянието не е с ниска степен на обществена опасност, тъй като засяга правата на останалите хора с трайни увреждания, които също искат да паркират в централната част на гр. София в работен ден. Гореизложеното показва, че случаят не е маловажен и правилно административно-наказващият орган не е приложил чл. 28 от ЗАНН.

Водим от изложеното по-горе настоящият съдебен състав прие, че атакуваното Наказателно постановление като правилно, законосъобразно и при справедлив размер на наложеното наказание, следва да се потвърди изцяло.

Въпросът дали са настъпили затруднения и неудобства за Д. в следствие репатрирането на автомобила му е без значение за съставомерността на деянието. За пълнота на изложението и с оглед съблюдаване изискването за предоставяне на всички процесуални средства, необходими за защитата на правата и законните интереси на страните в процеса, настоящият съдебен състав намира за необходимо да даде отговор на отправеното в пледоарията на жалбоподателя искане за възстановяване на заплатената сума за репатриране на автомобила му до наказателен паркинг и престой там. Доколкото това е разход по принудителното извозване на неправилно паркиран автомобил, както и такса за престой в специализиран паркинг на „Център за градска мобилност“ ЕАД, тези разходи не подлежат на възстановяване по реда ЗАНН, тъй като не е налице подобна законово разписана процедура. На следващо място следва да се отбележи, че преместването на неправилно паркирано МПС по естеството си представлява принудителна административна мярка, която подлежи на самостоятелно обжалване по реда на АПК, а произтичащите от това разходи по репатрирането представляват имуществени вреди, чието обезщетяване може да бъде претендирано в нарочен процес, за който настоящата съдебна инстанция не е компетентна да се произнесе. Отделно от това - изходът от делото предполага неоснователност на така заявеното искане, доколкото обжалваното Наказателно постановление се потвърждава и следователно не се дължи възмездяване на каквито и да е разходи, сторени от нарушителя във връзка с извършеното от него нарушение.

С оглед изхода на делото - на жалбоподателя не се дължат разноси. На основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН учредението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. Столична община) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноси по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН в полза на Столична община следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН /каквото е настоящото/ може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало три открити съдебни заседания пред СРС – 10 състав с участието на юрк. Адриянова. В рамките на производството пред СРС – 10 състав юрк. Адриянова е проявила процесуални усилия да защити тезата си. Поради това, но и доколкото самият правен спор не се отличават с фактическа и правна сложност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер около средния, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 120 /сто и двадесет/ лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СОА20-РД11-2949 от 13.10.2020г., издадено от Заместник кмета на Столична община, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на основание чл.22, ал.5 и ал.6 от ЗМСМА, чл.53, ал.1 от ЗАНН и чл.178д от ЗДвП на А. С. Д. е наложена „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение на чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА А. С. Д. с ЕГН *** да заплати на Столична община сумата от 120 /сто и двадесет/ лева** за направени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____